

BARROTS DAURATS
Pasqual Alapont

Edicions Bromera

Durant més de dues hores van esperar Carolina a la porta de la discoteca, però no hi va aplegar, ni aquell dia ni cap altre; s'havia quedat a poc més d'un quilòmetre d'allí, estesa en un revolt de la carretera, lluny de la seua moto, una vespa tot just acabada d'estrenar.

La colla d'amics es va anar assabentant del fet per les converses de la gent que entrava al ball, en general amb l'aire eufòric, com si hagueren experimentat una pujada forta d'adrenalina. Pel que es podia sentir, l'impacte havia sigut d'upa: «se l'han emportada en helicòpter», «quina moguda!», «inconscient», «moto verda», «morena», «davall d'una furgona». Van arreplegar aquests retalls de frases ací i allà, i amb això en van tenir prou per a identificar Carolina, que tres hores abans havia dit: «us he de contar l'última». Ara, a la sala d'espera de l'hospital, les seues paraules els van semblar una premonició terrible, i van buscar un significat que segurament no tenien.

No feia ni sis hores que s'havien reunit tots per celebrar el desenllaç dels exàmens amb un sopar, els que havien d'entrar a la Universitat i els que aparcaven definitivament els estudis, fins i tot els suspesos, conformats

amb l'oasi d'un temps sense llibres. I ara vagarejaven un pèl extraviats, incrèduls encara.

Els pares de l'accidentada van arribar a l'hospital poc temps després que hi arribara la colla, advertits per la policia d'atestats. Els van veure entrar a corre-cuita i prendre per l'assalt el mostrador d'informació. «Sí, la seua filla és ací», els va dir un administratiu d'expressió neutra, «ara mateix l'estan operant».

Es van resignar a esperar, com tots, en una sala minúscula que els obligava a mirar-se els uns als altres. Sobtadament, el pare de Carolina es va encarar amb un dels amics que coneixia.

—Què ha passat, Rafa?

L'al·ludit féu com si anara a donar una explicació, però l'altre no el va deixar ni començar.

—Ja podeu estar contents —va rematar aspre.

Van sentir que d'alguna manera els feien responsables d'allò, però no es va sentir ningú amb cor de rebatre tal injustícia.

Sense premeditació es van anar arraimant al lllindar de la porta, i en pocs minuts es van trobar de l'altra banda, en un corredor, parlant en veu baixa, com si conspiraren. Només Alexandre es va quedar com un cap de pont a l'interior de la sala, clavat en una cadira de plàstic. En certa manera era qui més dret hi tenia, en certa manera ell i Carolina es podien considerar un poc noviets, des que havien dormit junts a la mateixa tenda, al pla del Barber.

Al cap d'una hora llarga hi va arribar algú en bata blanca i es va dirigir als pares. Es va identificar com el

metge que havia atès Carolina d'urgència. Alexandre va escrutar el seu rostre i li va semblar que somreia, però només era un signe de cortesia.

El metge va agafar els avantbraços de la parella, i per un moment van compondre un trio estrany, com si ballaren; els va dir que podien pujar, que estarien millor dalt, i que més tard podrien veure la seua filla.

–Com està? –va preguntar la mare.

El metge va fer una pausa abans de respondre:

–Ha sigut fort.

Els pares de Carolina no van insistir, no s'atreuen a encaixar res més de moment. La seua filla era viva i amb això en tenien prou.

Llavors, la colla es va tornar a fer l'ama de la sala; es desplaçaven apinyats, com una mola de peixos que respon plegada als embats de la fortuna. Però entre unes coses i altres s'havia fet quina hora i poc després alguns començaren a evidenciar mostres de cansament. Carles va saber interpretar el defici de tothom.

–Ací ja no fem res, millor que tornem demà.

De nou Alexandre es va quedar clavat a la cadira. Quan algú ho va fer notar, el grup va tornar arrere.

–Ei, paio, què passa? No hi pots fer res –li va dir Carles.

–Em quede –va respondre l'altre amb la mirada clavada en el terra.

–Vinga, que et porte a casa. Demà arregaràs la moto.

Carles el va obligar a alçar-se i el va arrossegar pel braç.

—He dit que em quede —el va tallar Alexandre, i es va aferrar de nou a la cadira.

—Escolta, tio... —va dir Maite, en un to que volia ser de consol, però no va saber com continuar i la resta va començar a romancejar sense solta ni volta, uns que se n'anaven i els altres que no. Enmig d'aquest debat es va sentir una vegada més la veu rotunda d'Alexandre.

—Deixeu-me en pau.

Hi hagué una pausa. Després Carles va donar l'assumpte per tancat i va comminar tothom a marxar. En pocs segons, Alexandre es va quedar sol, i va ser conscient d'un silenci que contrastava amb el guirigall d'abans. Aleshores es va sentir desemparat; tenia fred i la perspectiva d'una espera que no sabia quant duraria. Li hauria anat bé que es quedara algú, poder parlar amb qui fóra, per no haver de pensar.

Es va arraulir amb la caçadora. L'estiu tot just s'havia instal·lat, i a la nit encara feia frescor. Això el portà a evocar una altra nit de l'hivern anterior, en una tenda de campanya en companyia de Carolina, en una acampada que van fer al pla del Barber, prop de la serra de les Agulles. La casualitat volgué que aquella nit hagueren de pernoctar junts, i l'havien passada en blanc del fred, un fred que badava les pedres, que es posava molt endins dels ossos, i que els va obligar a compartir els sacs.

Es va estar un temps amb els ulls tancats, les cames estirades, i li va venir a la ment el perfil dentat de la serra de les Agulles. Li van venir al cap altres evocacions, més o menys esfilagarsades, tal com afloraven al seu pensament.

Al cap de dues hores, ja no sabia com posar-se i va eixir a caminar pel recinte exterior. A poc a poc es va obrir alguna claror al lluny, esclatxes de llum blavosa, primer molt tènue, fins que els colors ataronjats es van ensenyorir del cel, i es va sentir una piuladissa d'ocells concentrada sobre la petita clapa d'arbres de l'aparcament.

Li va semblar que era una bona hora per a telefonar. A casa es van fer càrrec de seguida de la situació. El seu pare li va expressar fins i tot paraules d'encoratjament, però imparcials, com diria de qualsevol amic, perquè no sospitava l'abast de la seua relació amb aquella xicota. Li van venir ganes d'estampar el mòbil contra terra, i va tenir la convicció que havia de pujar, que el seu lloc estava allà dalt, amb els pares de Carolina. Però què els podia dir?: «vaig passar una nit amb la seua filla en la mateixa tenda, al pla del Barber, prop de la serra de les Agulles, aquest és el meu bagatge, sóc com una mena de nòvio, tinc tot el dret d'estar ací».

Potser no caldria dir res al capdavant, només estar-se allà. En qualsevol cas no podia aguantar més la incertesa i les passes el van encaminar cap a l'hospital. En això, un vigilant el va aturar i li va exigir un permís; Alexandre es va quedar desconcertat.

—Un permís de què?

—Per a entrar, cal un permís.

Va explicar la situació, que havia entrat per la porta d'urgències unes hores abans, un accident de moto, però l'home es va mostrar irreductible.

—Que ets de la família?

–Bé, no exactament, però...

–Llavors cal un permís.

–És que...

Darrere d'ell s'havia format una petita cua; aquesta gent de primera hora no venia per fer visites de cortesia, sinó per tenir cura dels malalts, per fer un relleu. En això, algú va començar a mostrar senyals d'impaciència, i Alexandre s'hagué d'apartar.

Es va dirigir a la cafeteria. En aquelles hores ja hi havia molt de xivarri. El personal sanitari feia canvi de torn i la cafetera començava a traure fum. Alexandre es va posar a la cua del bufet i va anar fent camí, i a cada nova passa es recolzava en la barra d'alumini, com si li costara Déu i ajuda aguantar el seu propi pes.

Poc després es va asseure en un racó, amb un cafè amb llet davant seu i un parell de magdalenes que intuïa que no es podria empassar. Va tancar els ulls i el va inundar una somnolència desagradable; tenia el cap pesat, el preludi d'un atac de migranya.

–Puc asseure'm? –va sentir que li preguntava algú al seu costat.

El jove va obrir els ulls i va veure una xica d'uns vint anys que el fitava intensament; els braços li descansaven sobre la taula, la seua taula, i duïa una safata entre les mans, amb un suc de taronja i una llesca de pa torrat; els seus cabells eren castanys foscos i l'oval de la seua cara tenia un perfil redó, de faccions amples, però ben proporcionades, amb una petita asimetria dels ulls tot just perceptible.

–M’hi puc asseure? –va insistir la jove.

Alexandre es va fixar que hi havia algunes taules buides al seu costat, però no es va atrevir a rebutjar l’oferiment, i li va fer un gest amb la mà que més que una invitació evidenciava apatia. Però l’altra o no ho va advertir o no ho va voler fer notar.

–No sé per què agafe un suc de taronja, sempre me l’acabe deixant; el fan amb una polseta... Em dic Núria. Perdona si...

Núria va suspendre la frase i es va quedar mirant el xicot, que s’havia tapat mitja cara.

Alexandre va notar la mà de la xica en el seu canell i es va posar tens.

–Què et passa?

–Què? –es va pinçar els llagrimals amb els dits–, tinc una amiga allí –va explicar, i va assenyalar vagament un dels edificis del recinte hospitalari–. No m’hi deixen entrar.

–Ja.

Després d’un silenci, es cregué en l’obligació d’afegir:

–Un accident de moto...

Núria va arrufar els llavis; era la seua manera de demostrar-li suport.

–I els metges, què en diuen?

–No en sé res. L’han haguda d’operar, això és el que diuen.

Núria li va agafar de nou la mà, amb la palma cap amunt, i Alexandre li va veure una marca en el canell,

un tatuatge d'uns dos centímetres quadrats que evocava vagament la forma estilitzada d'un rostre, la part de l'ull.

–Ja veuràs com tot anirà bé.

–Sí, tot anirà bé.

Alexandre va retirar la mà i va obrir el paquet de magdalenes, un gest evasiu, perquè tot seguit el va deixar intacte damunt la taula. En acabat va llançar el sucre en la tassa i va estar remonent el líquid més temps que no calia, amb els ulls fits en el cafè amb llet, en la bromereta que giravoltava com l'epicentre d'un remolí.

–Què fas?

Alexandre va interrompre el seu desfici i va alçar la vista.

–Ara?

–No, vull dir què fas en la vida?, a què et dediques?

–No sé, no faig res. Vull dir..., estudie. Hem acabat el curs, i l'any que ve havia d'anar a la Universitat.

–Havies d'anar?

–Sí, encara no tinc clar què vull fer. –Alexandre va somriure, un somriure acre.– Volia ser metge, però crec que me n'han passat les ganes.

–Potser no cal que ho decidesques ara, no?

Núria va fer un mosset a la llesca de pa i va beure un glop de taronja.

–I tu? –va preguntar Alexandre, amb la clara intenció de canviar de tema.

–Jo què?

–Treballes ací o hi tens algú malalt?

–Ni una cosa ni l'altra. Estic esperant una amiga.
–Núria va indicar la cuina amb una capcinada lleu i Alexandre va guaitar l'interior a través de la finestreta. Hi va veure passar una dona d'uns trenta anys i escaig, i el va sorprendre que Núria l'haguera qualificat d'amiga.– És Virgínia. Anem a Papyrus, una tenda que tenim al centre.

–Ah.

El rostre d'Alexandre va dibuixar una expressió entre la perplexitat i l'interès.

–De què es tracta, una botiga de roba?

–No, pertanyem a una associació d'amics d'Egipte, de la cultura egípcia...

–Els faraons i tot això?

Núria va somriure.

–Els faraons i tot això, sí. Fem cursos i xarrades per difondre la cultura egípcia, tot això que tu dius –va subratllar Núria amb un poc de sorna, una sorna que volia ser amable–. I també treballem en projectes de desenrotllament a la zona del Fayyûm, obrim pous, construïm sèquies..., el que podem, és una manera de tornar un poc del molt que ens ha donat aquesta civilització. No creus?

–No conec res dels egipcis. Excepte les piràmides, les mòmies, tot això –el xicot es va mossegar els llavis, havia tornat a dir-ho–. No pretenia burlar-me'n, perdona'm.

–No patesques, eh... Com et diuen?

–Alexandre. Bé, Àlex.

–Àlex, és bonic.

–Bé, no sé, és el meu nom.

Núria se'l va quedar mirant amb els llavis tremolosos, com si estiguera rumiant una broma.

–En general, ningú no coneix res sobre Egipte més enllà de quatre tòpics. Però et quedaries parat de tot el que ens han aportat els egipcis al llarg de cinc mil·lennis.

–Hum.

–La medicina, la religió, l'agricultura... –Núria anava a fer un altre mos a la seua torrada i va suspendre l'acció a mig camí.– Hum, sabies que els egipcis van ser els primers a elaborar pa? I que feien cervesa?

–No en tenia ni idea.

Alexandre es va regirar incòmode. Li va passar pel cap que la seua situació era d'allò més singular; es feia creus d'estar sentint tot aquell deversall d'anècdotes, invents i dades sobre Egipte mentre Carolina jeia estesa en algun llit lluitant entre la vida i la mort. S'acostà la beguda a la boca i en va fer un glop. En aquell moment Núria parlava de l'espiritualitat del poble egipci.

–La mort no és cap final. L'ànima abandona el cos i vagareja un temps fins que torna al cos i llavors viu al paradís. Per això momificaven els cossos, els egipcis, perquè l'ànima el trobara intacte en tornar...

–És una idea bonica.

Núria va copsar l'aprensió en l'actitud d'Alexandre.

–Perdona, no hauria d'haver parlat d'això.

–No, és molt interessant, de veres... és només que...

–Sóc una estúpida. Però t'havia vist tan fotut...

–Bé, crec que és millor que hi vaja.

–Sí. Vés-hi. No serà res, ja veuràs.

El jove es va alçar i Núria li va posar una mà al braç.

–Escolta, Àlex, per què no te'n véns un dia?, tu i la teua xicota, ara quan passe tot –li va allargar una targeta de publicitat–. Fem cursets i conferències gratuïtes.

Alexandre va agafar la quartilla per la part de l'anvers, una reproducció a major escala del mateix signe que havia vist en el canell de Núria, l'ull estilitzat, però tot de colors blaus, una combinació de blaus intensos, lluents, com de vidre.

–No sé... No tinc massa temps –es va excusar, amb la vista clavada en aquella imatge.

–És l'Udjat, un amulet poderós, et protegeix ací i en el més enllà.

Alexandre va alçar la vista.

–L'Udjat –va repetir mecànic.

Núria tenia un guspireig en els ulls, un guspireig maliciós, un poc com si se'n rifara, però també com si volguera fer partícip d'alguna cosa. Alexandre va pensar tot això en un segon. Després es va acomiadar i va eixir precipitadament de la cafeteria; mentre s'allunyava d'allí, va sentir escrúpols de llançar la targeta, per si ella l'estava mirant, per això se la va guardar en la butxaca de darrere dels pantalons, i ja no hi va pensar més.

Aquesta vegada, Alexandre no va tenir problemes amb el vigilant de l'entrada. Va ajupir el cap i va enfilar cap avant

sense fer cas del murmuri de la cua. Va deixar de banda l'ascensor per no perdre temps, i va pujar per les escales. Va entrar en cada pis, examinava cada racó, i es detenia a les sales d'espera, escrutant en els rostres d'aquelles tragèdies anònimes un signe que li fóra familiar.

En el sisè pis, en girar una cantonada, va veure els pares de Carolina enmig del corredor i es va aturar: la mare somicava contra la paret, i donava l'esquena al pare, que, uns metres més enllà, mirava per la finestra, però també això era com una paret, la seua vista era incapaç de travessar el vidre; el mirava obsessivament, com idiotzat.

A poc a poc Alexandre s'hi va acostar; hauria volgut prolongar la distància, no haver d'acabar-se encara amb aquelles persones a qui tot just coneixia.

Va arribar just a tocar del pare, i llavors es va sorprendre de sentir la seua pròpia veu:

—Com està Carolina?

Aquest es va girar i se'l va quedar mirant fins que va semblar que el reconeixia. Llavors li va posar la mà al clatell i va xiuxiuejar:

—M'han preguntat si volem donar els òrgans... —I després, amb la veu trencada, va afegir:— No hi ha res a fer.